

ANA-MIHAELA NUȚA

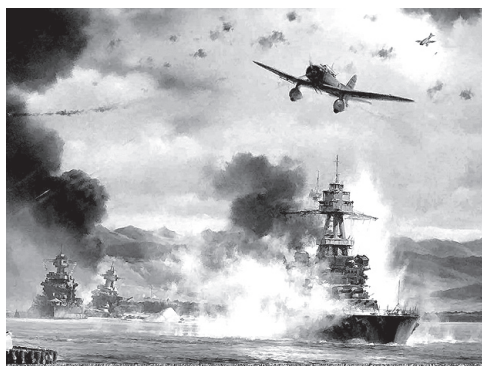
cl. a XII-a, LT „Petru Zadnipro”, mun. Chișinău

Prea mult sentiment

Tavanul e prea înalt ca să-l ating cu privirea, pereții îmbrățișează prea mult liniște, iar eu îmi aud gândurile șoptind *prea mult sentiment*. Sunt doar eu și o cameră prea pustie, podeaua îmi leagănă mersul neisprăvit și mă opresc lângă ferestruica întredeschisă. Împrumut văzduhului doar câteva picături de aer proaspăt și închid ușor geamul. Pentru astăzi am rupt contractul cu realitatea, mi-au rămas doar cugetări nule, și acum, când răsună doar un adevăr pustiu, cedez... te caut disperată prin cenușa amintirilor. Las pleoapele obosite să stingă lumina orei de amiază, respir istovitor sunetele surde din jur, dar nu izbutesc să descifrez substanța veridică din ele, simt cum tristețea apăsătoare se cristalizează ușor, alunecând pe obrazul fierbinte...

Acele ceasornicului aleargă cu un pas prea sprinten, necorespunzător dispoziției mele sufletești acute. Un haos total, gânduri răvășite și nimic mai mult... găesc liniștea strivită de simboluri triste. De două săptămâni rătăcesc într-un labirint prea încurcat; ceea ce mă sperie e faptul că nu știu dacă ceea ce caut e o ieșire... Am deghez conștient un „ceva” în acele simboluri triste, un „ceva” care a declanșat prea multe emoții neascultătoare, dar nu vreau să

Atacul aerian de la Pearl Harbor, Roger Smith

fiu tristă acum... Plutesc în haosul de emoții și uit că nu pot înota... și din nou aceleași puncte de suspensie ce opresc cuvintele. Alerg în căutarea cuvintelor potrivite, iar luna îmi veghează zbciumul. E miezul nopții, mă las cuprinsă de nostalgia uitată în stele, le las un autograf neaprobat de rațiune, o lacrimă tulburată de tăcere. Dincolo de cuvinte rămâne o senzație ciudată, o stare dezzechilibrată, nimic mai mult... și vreau să cred c-ai să înțelegi... nu acum... dar ai să mă înțelegi. Sunt poate exagerat de naivă, dar nu-mi rămâne decât să cred, să cred în tine. Mai sunt cinci ore până orașul se va trezi, mai sunt cinci ore până când voi

primi un mesaj somnoros de la tine, în care ai să mă inviți să vorbim în cafeneaua de lângă colț. Doar peste câteva ore te voi aștepta la măsuța de lângă geam, cum obișnuiam să o fac înainte, vei întârzia din zăpăceală sau poate eu voi veni prea devreme... Cafeneaua ne va găzdui doar pe noi doi în dimineața aceasta, iar chelnerița va fi prea ocupată ca să ne servească. Tu vei veni să-mi ceri iertare, pentru tot ce nu a fost spus, pentru serile de Crăciun nepetrecute împreună și pentru nesiguranța ta. Vei fi sincer ca un copil, ce nu a învățat încă să-și degheze emoțiile, îți vor luneca câteva zâmbete în timpul confesiunii, dar vei tăgăda puțin până vei recunoaște că-ți pare rău. Vei avea prea multe emoții și nu te vei încumeta să-mi întâlnești privirea, poate îți va fi frică să nu te regăsești în ea sau poate te vei simți prea vinovat. Momentan privesc cum defilează secunde apropiind tot mai mult această dimineață. De ce nu plouă... de ce? Vreau să-mi ștergă ploaia amprentele neveritabile din gânduri, nu vreau să plâng, atunci de ce nu plouă? Tu vei veni să-mi ceri iertare... iar eu? Ce voi face eu în această dimineață? Te voi asculta prea tăcută, tăcută nu pentru că nu voi avea ceva de spus, ci pentru că nu va mai avea rost să răscolesc un suflet cicatrizat, pur și simplu va fi prea târziu pentru un post-scriptum în relația noastră și nici punctele de suspensie nu-și vor mai găsi locul... te voi asculta fără să te întrerup, îți voi urmări cu multă dragoste intențiile de a redacta trecutul, de a tipări file noi pentru un viitor nesigur. În această dimineață vei aștepta un răspuns, un răspuns pe care-l voi tăcea. Voi tăcea acel „te iubesc” neînsuflețit până acum, fiindcă este ea, cea care te așteaptă și îți poartă atâta dragoste, voi tăcea fiindcă este el, cel care ține la mine mult, care e mereu alături, îl simt și-l iubesc în felul meu și știu că și tu ai îndrăgit-o mult. Voi tăcea fiindcă nu mai este un „noi” la care să ne întoarcem, l-am inserat în suflet cu atâta minuțiozitate, păcat că nu am știut să-l păstrăm. Voi pleca fără grabă și te voi lăsa prea nedumerit în această dimineață. Vei rămâne singur la măsuța de lângă geam... și vreau să cred c-ai să înțelegi... nu acum... dar ai să mă înțelegi. Sunt poate exagerat de naivă, dar nu-mi rămâne decât să cred, să cred în tine.

Doar peste câteva ore va fi o dimineață cu prea puțin soare și cu câțiva stropi de ploaie, dar acum e prea târziu și știu că nu voi mai avea somn până dimineață. E o noapte lipsită de vise, într-o cameră prea pustie, în care tavanul e prea înalt ca să-l ating cu privirea, în care pereții îmbrățișează prea mult liniște și în care eu îmi aud gândurile șoptind *prea mult sentiment*.